

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 33. Facundi liber.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

§. XXXIII.

*Facundi Liber.*Sæculum VI.
A. C. 550.

Priusquam Papa *Judicatum* suum promulgasset, Facundus Episcopus Africanus tunc temporis Constantinopoli versatus scripsit Opus suum, in quo Defensionem trium Capitulorum suscipit, ad Imperatorem Justinianum directum. Dignum est, ut paulo fusius memoretur; nulum enim aliud præstantius pro illa Causa prodiit. Dividitur in Libros duodecim, & primo quidem Facundus approbat Fidei Confessionem, quam posuerat Imperator, tanquam Edicti de tribus Capitulis Exordium. Dicit, Imperatorem Catholice fateri, quod unus ex Trinitate fuerit crucifixus, quod Sancta Virgo vere & in sensu litterali sit Mater Dei, & duæ in Jesu Christo Naturæ sint. Sed asserit, trium Capitulorum damnationem partum esse invidiæ & vindictæ, qua torquebantur Origenistæ, postquam Imperator Origenem damnasset. Dicit, Domitianum Ancyranum in Litteris ad Vigilium Papam id ipsum sincere fassum fuisse. *Commenti sunt, quod optime scis,*
Uu 2 ait

*Lib. II. c. 6.**Lib. I. c. 2.*

enim Episcopi Africæ in Episcopum Romanum non gaudebant, sed pro qualicunque Separatione, sicut quilibet Episcopus a Communione alterius, quem circa Fidem pertinaciter errare noverit, abstinere potest.

Sæculum VI. ait ulterius Facundus, oratione ad Imperatorem conversus, omnes Concilii Calcedonensis hostes cum Ecclesia communicaturos, si Epistola Ibae tanquam Nestoriana damnaretur, & negaretur, eam a Concilio fuisse approbatam. Verum hac fraude ignaros decipere volebant, & Catholicis illudere, nam si deinde demonstrassent, quod facillime poterant, Concilium hanc Epistolam recepisse, nihil amplius habuissimus, quod responderemus Eutychianis, Concilium Calcedonense Nestorianae Hæresis insimulantibus. Ita sub falsa Reconciliationis specie ipsis non modo Epistolam Ibae, sed etiam illos, qui Epistolam approbaverant, anathematizare concessum est. Volens igitur Hæreticis hoc peccus obijcere, cum sciam, quod Eutychiani Nestorianae Hæresis omnes illos insimulare soleant, qui adversus ipsos Veritatem tuentur, Opus hoc explicatione fidei meae de Jesu Christi Incarnatione exordiar. Facundus in reliqua etiam Parte Libri I. Fidem suam exponit, & asserit, nos in Jesu Christo

c. 5. duas Naturas, confiteri debere, non autem unam Naturam compositam. Explicat textus S. Cyrilli, & ostendit, quod

c. 6. paritas ab anima & corpore in quolibet homine unitis nimium quantum claudicet, cum hæ duæ Partes ideo unam Naturam humanam constituent, quod voluntate Creatoris altera ad alteram sint ordinatæ. In

In Libro secundo Facundus profite-
 tur, etiamsi trium Capitulorum damna-
 tio Nomen Imperatoris præferat, se ta-
 men neminem alium illius Auctorem ag-
 noscere, quam Concilii Calcedonenſis
 inimicos. Tum ad ipſam Cauſam tran-
 ſiens affirmat, quamvis etiam Concilium
 Ibræ Epistolam verbis expressis non ap-
 probasset, eam tamen damnari non pos-
 se, quin simul Concilium damnetur, quod
 aliunde illos approbat, qui Theodorum
 Mopsuestenum laudabant. Addit, nul-
 lam aliam causam esse, cur Eutychiani
 hanc Epistolam damnent, quam quod
 duas Naturas confiteatur. *Dicunt equi-
 dem, subjungit, ideo se illam damnare,
 quia S. Cyrillum vilipendit, eique adver-
 satur. Atqui S. Cyrillum Gennadius Con-
 stantinopolitanus, & S. Isidorus Pelusinus
 multo pejus habuerunt; cur non etiam bis
 irascuntur? Dicunt etiam, quod Decisio-
 nem Vigilii Papæ expectent. Quasi vero
 Vigilii Decisionibus S. Leonis aliorum-
 que Antecessorum suorum, qui Concilium
 Calcedonense confirmarunt, adversaturus
 esset. Non ad Patrum suorum fidem de-
 struendam, sed eam confirmandam & de-
 fendendam, Vigilii omnium primam ma-
 ximamque Potestatem accepit. (*)*

U u 3

Tum

(*) Diese Worte hat unser Protestant redlich
 über-

Sæculum VI.

A.C. 550.

Lib. 3. c. 1.

Libri
Facundi.

c. 2.

Tum Auctor ad Defensionem Theodori Mopsuesteni progreditur, & primo asserit, nunquam antea contra quemcunque Hæreticum illam Formulam fuisse adhibitam, qua ipse damnabatur; *Si quis non anathematizat Theodorum & Doctrinam ejus, Anathema sit.* Cum multi Fideles Doctrinam & ipsa Nomina Hæreticorum ignorare possint. Rursus: *Theodoro vitio vertunt, quod Nestorii Magister fuerit. At vero, cum Theodorus Fidem contra Paulum Samosatenum defende-*
rit,

übersetzt. Was kann er aber auf dieses und tausend andere dergleichen Zeugnissen in allen Jahrhunderten, welche in diesen Kirchengeschichten vorkommen, zur Rettung seiner Religion antworten? Muthmaßlich würde er sagen: Facundus war eben ein Papist, und das Verderben, nach seiner Art zu reden, hatte schon lang vor dem sechsten Jahrhundert eingerissen. Allein wenn damals in Asia, Africa und Europa, nämlich in der ganzen sichtbaren Kirche keine andre Christen zu finden gewesen, als einer Seits Papisten, und anderer Seits Arianer, Nestorianer und Eutychianer, wo war denn jenes Häuflein, welches man das Rechtgläubige oder das Protestantische hätte nennen können? Denn ich glaube nicht, daß unser Uebersetzer diese letztere, ob er sie schon oft vertheidiget, offenbar für seine Glaubensbrüder annehme. War aber das Verderben allgemein, wie hält's um das Versprechen Christi: *Et Portæ Inferi non prævalebunt &c.*?

rit, hanc etiam anticipato contra Nesto-
rium propugnavit. Ajunt, Theodorum
Symboli, a Carisio Presbytero delati, &
in Concilio Epbesino damnati, Auctorem
esse. Verum nec Concilium, nec S. Cyril-
lus hoc dicunt. Facundus speciatim ad
præcipuas objectiones ex Libris Theodo-
ri excerptas respondet. Tum de Aucto-
ritate S. Cyrilli differit, & dicit: licet
verum esset, quod ipse Theodorum Mopsue-
stenum arguisset, nemo teneretur S. Cyril-
lo in hac re magis assentiri, quam in iis,
quæ dixit contra S. Joannem Chrysosto-
mum, & contra Diodorum Tarsensem, a
Patribus & Principibus Catholicis lauda-
tum, quem nemo nisi Apollinaristæ, & Ju-
lianus Apostata damnavit.

Deinde Facundus ad Epistolam Ibæ
digreditur. Primo, inquit, negare nemo
potest, illam Concilium Calcedonense rece-
pisse, & orthodoxam declarasse. Quod
autem Concilium definivit, retractare non
licet. S. Leo non solum Definitionem Fi-
dei hujus Concilii, sed etiam omnia Acta &
Decreta rata habuit, solo molimine Ana-
tolii Constantinopolitani excepto. In
Causæ substantia bene judicavit Conci-
lium, dum Epistolam Ibæ Orthodoxam
pronunciavit, & secutum est Exemplum
Scripturæ, quæ cuncta secundum majora
numero Suffragia judicat. Concilium il-
lam Epistolam Catholicam edixit, quia in

- Sæculum VI. A. C. 550. *Jesu Christo duas Naturas confitetur, & illam damnare non poterat, nisi etiam damnando S. Cyrillum, qui etiam duas Naturas confitetur, quamvis scribens contra Nestorium, qui eas nimium separabat, de earum Distinctione non ita expresse loquatur. Verum est, quod Ibas mala de S. Cyrilli fide opinio fuerit, quia illam, quam S. Cyrillus revera tenebat, non satis perspectam habebat. At error iste Concilii*
- c. 3.*
- c. 5.* *Patres movere non debuit, quo minus ipsius Epistolam Orthodoxam pronunciarent, cum similis suspicio eundem S. Cyrillum*
- L. VII. c. 1.* *non sit morata, quo minus Confessioni Fidei Orientalium subscriberet. Dum Ibas dixit, in Jesu Christo unicam esse Virtutem, non negare voluit, duas in eo esse Naturas, sed affirmare, unicam esse Personam. Dum dixit, Nestorium sine causa Examine fuisse damnatum, non redarguit, ipsum fuisse damnatum, sed id solum queritur, quod Patres adventum Orientalium non fuerint præstolati. Ceterum Ibas in*
- c. 2.*
- c. 3.* *ferendo de Nestorio judicio falli potuit, sicut Anatolius in causa Dioscori, sicut S. Athanasius in causa Timothei Apollinaris Discipuli, sicut Concilium Palæstinae, & Zosimus Papa in causa Pelagii & Celestii errarunt.*